ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **M. D.**, zast. Mgr. Oksanou Rizak, advokátkou se sídlem 28. pluku 128/12, Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 5. 2018, č. j. CPR-22693-2/ČJ-2017-930310-V238, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 7. 2018, č. j. 55 A 3/2018 - 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (dále také „stěžovatelka“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta její žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalované a proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pracoviště Tábor (dále jen „prvostupňový správní orgán“), ze dne 8. 6. 2017, č. j. KRPC-2065-66/ČJ-2017-020025, kterým bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku (dále jen „rozhodnutí o vyhoštění“).

[2] Žalobkyně dne 2. 1. 2017 při pobytové kontrole prováděné při její pracovní činnosti ve výrobní hale ve společnosti České houby a.s. v Soběslavi nepředložila pracovní povolení ani jiný doklad, který by ji opravňoval k výkonu pracovní činnosti na území České republiky. Předložila pouze svůj platný cestovní doklad Ukrajiny s vylepeným národním vízem s územní platností pro Polskou republiku s dobou platnosti od 30. 10. 2016 do 27. 9. 2017 typu D 05, MULT, délka pobytu 180 dnů.

[3] V podané žalobě napadla nesprávně zjištěný skutkový stav, neboť prvostupňový správní orgán stejně jako žalovaná nesprávně posoudily listinné důkazy, které jednoznačně prokázaly splnění podmínek dle § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti"), na základě jejichž splnění nepotřebovala pro výkon dočasné pracovní činnosti na území České republiky pracovní povolení. Závěr o nesplnění podmínek § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti je tak v rozporu s obsahem správního spisu, a proto je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Závěrem uvedla, že je ve vysokém měsíci rizikového těhotenství a že její zdravotní stav brání vycestování.

[4] Krajský soud shledal námitku nesprávně zjištěného skutkového stavu jako neopodstatněnou, neboť žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla výčet podkladů, z nichž vycházela a které jsou součástí spisového materiálu [zejména protokoly o výslechu žalobkyně a svědků, dohoda o pracovní činnosti uzavřená mezi žalobkyní a společností FB Invest Group S. C. ze dne 7. 12. 2016 na období od 7. 12. 2016 do 31. 5. 2017, rámcová smlouva o dílo uzavřená mezi společnostmi FB Invest Group S. C. a ANGELO & IGI s. r. o. (jednatelem I. D.) ze dne 2. 5. 2016, informace o vyslání žalobkyně k výkonu práce společností FB Invest Group S. C. ke společnosti ANGELO & IGI s. r. o. v období od 9. 12. 2016 do 31. 5. 2017, rámcová smlouva o dílo uzavřená mezi společnostmi ANGELO & IGI s. r. o. a České houby a. s. ze dne 29. 12. 2016]. Skutkový stav vzal za spolehlivě zjištěný, náležitě doložený a popsaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a nikoliv rozporný s obsahem správního spisu, jak namítala žalobkyně.

[5] Dokumenty předložené žalobkyní měly pouze vzbudit dojem, že byla do České republiky legálně vyslána svým zaměstnavatelem pouze dočasně za účelem provedení zakázky. Žalobkyně však dle své výpovědi přicestovala dne 7. 12. 2016, tedy v den podpisu své pracovní smlouvy s polským zaměstnavatelem, přičemž o dva dny později dne 9. 12. 2016 zahájila sběr hub pro České houby a. s. V Polsku pro svého zaměstnavatele tak žádnou činnost nevykonávala, přičemž výkon hlavní pracovní činnosti v členském státě, ve kterém má sídlo její zaměstnavatel (v Polsku), je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu nezbytným předpokladem použití § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti (viz rozsudek ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, publ. pod č. 3713/2018 Sb. NSS). Výjimku z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu zakotvenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nelze vykládat tak, že se vztahuje na veškeré vyslání pracovníků za účelem poskytování služeb. V případě žalobkyně nešlo o poskytnutí služby jejím zaměstnavatelem, ale o poskytnutí pracovní síly, přičemž síť smluvních vztahů představuje pouze formální zástěrku faktickému poskytnutí ukrajinských pracovníků polskou společností k manuální práci u české společnosti (České houby a. s.). Závěr prvostupňového správního orgánu a žalované o nesplnění podmínek § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti je na základě výše uvedených důvodů plně přezkoumatelný.

[6] K novým skutečnostem bránícím vycestování žalobkyně spočívajícím v rizikovém těhotenství krajský soud uvedl, že ve správním spisu není jediný dokument, kterým by žalobkyně žalovanou o svém zdravotním stavu informovala. Při přezkumu proto vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.")].

[7] Pro úplnost krajský soud poznamenal, že v den jednání, tj. 11. 7. 2018, mu byla žalobkyní do datové schránky ve 13:53:58 hod. doručena žádost o zohlednění skutečností nastalých v jejím rodinném životě (uzavření manželství s panem I.D., následné narození dcery dne X, zahájení řízení o udělení trvalého pobytu pro nezletilou dceru, podání žádosti o cestovní doklad pro dítě), v níž také krajskému soudu předestřela možnosti legalizace svého pobytu na území České republiky dle zákona o pobytu cizinců, kterých hodlá s ohledem na svoji rodinnou situaci využít. Předmětná žádost se do dispozice samosoudkyně dostala ve 14:55 hod., tedy po ukončení ústního jednání, z nějž se omluvila žalobkyně, zástupkyně žalobkyně i žalovaná, a po vyhlášení rozsudku. Z tohoto důvodu k žádosti nepřihlédl.

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Včas podanou kasační stížností se stěžovatelka domáhá zrušení výše uvedeného rozsudku krajského soudu z důvodů, jež lze svým obsahem podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatelka v podané kasační stížnosti shodně jako v žalobě napadá nesprávně zjištěný skutkový stav a z něj plynoucí závěr, že nebyla vyslána svým zaměstnavatelem v rámci poskytování služeb dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Krajský soud tak nesprávně posoudil skutkové okolnosti případu, které vyplývají zejména z listinných důkazů předložených ve správním řízení. Navíc není zřejmé, jak dospěl k závěru, že v jejím případě se nejedná o vyslání zaměstnance v rámci poskytování služeb dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a jde pouze o formální zastírání faktického poskytnutí ukrajinských pracovníků polskou společností k manuální práci u české společnosti.

[9] Stěžovatelka dále uvedla, že se jí a jejímu manželovi, který má povolený pobyt na území České republiky, narodila dne X dcera. V současné době pečuje o kojence a nemůže opustit území České republiky z důvodu jejího nízkého věku a také skutečnosti, že kojenec nemá vyhotovený cestovní doklad. V příloze kasační stížnosti přikládá rodný list dítěte a potvrzení žádosti o cestovní doklad pro dítě ze dne 7. 7. 2018.

III. Vyjádření žalované

[10] Žalovaná trvá na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí a má za to, že řízení ve věci správního vyhoštění bylo vedeno plně v souladu se zákonem, přičemž skutková podstata má oporu ve spisovém materiálu. Plně se ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je zastoupena advokátkou (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[12] Nejvyšší správní soud je v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem kasační stížnosti a důvody, pro které je podána, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] Ze systematického pohledu je vhodné se nejprve zabývat kasačním důvodem dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu. Jde totiž o natolik závažnou vadu, že se jí musí Nejvyšší správní soud zabývat z úřední povinnosti, tedy i bez námitky stěžovatelky. Stěžovatelce z rozsudku krajského soudu není zřejmé, jak krajský soud dospěl k závěru, že se v jejím případě nejedná o vyslání zaměstnance v rámci poskytování služeb dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Jde tedy o velmi obecnou námitku nepřezkoumatelnosti, kterou zdejší soud nesdílí. Krajský soud ve svém rozsudku jasně popsal, z jakých skutečností jeho úvaha vychází (jde zejména o soudem odkazované podklady ve správním spise), které však vyhodnotil odlišně od názoru stěžovatelky, což nepřezkoumatelnost jeho závěru nezpůsobuje. Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku zjistil, že rozsudek je opřen o dostatek důvodů a je přezkoumatelný. Tato kasační námitka proto není důvodná.

[14] Stěžovatelka dále napadá nesprávně zjištěný skutkový stav, který je v rozporu s listinami a dokumenty, které předložila v průběhu správního řízení. Dle názoru zdejšího soudu však byl zjištěn skutkový stav nikoliv pouze na základě listinných podkladů, ale především ve spojení s výpovědí stěžovatelky, která uvedla, že do České republiky přicestovala dne 7. 12. 2016, tedy téhož dne, kterého uzavřela dohodu o pracovní činnosti se společností FB Invest Group S. C. ze dne 7. 12. 2016 na období od 7. 12. 2016 do 31. 5. 2017, a pro společnost České houby a. s. začala pracovat 9. 12. 2016. Z těchto skutečností je nepochybné, že do provedení pobytové kontroly dne 2. 1. 2017 ve výrobní hale společnosti České houby a. s. pro svého polského zaměstnavatele nevykonávala žádnou pracovní činnost, což také uvedla do protokolu ze dne 5. 1. 2017. Skutkový stav výkonu pracovní činnosti stěžovatelky na území České republiky v rozhodném období od 9. 12. 2016 do provedení pobytové kontroly dne 2. 1. 2017 bez pracovního povolení považuje zdejší soud za řádně zjištěný. Stěžovatelkou dodané listiny nepředstavují oprávnění k výkonu pracovní činnosti na území České republiky a ani z nich nelze dovodit ve spojení se skutkovými zjištěními, že byla pouze vyslána svým zaměstnavatelem k poskytnutí služby ve smyslu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, proto odkaz krajského soudu na rozsudek ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, publ. pod. č. 3713/2018 Sb. NSS, je zcela přiléhavý. Zdejší soud je v souladu s krajským soudem názoru, že z veškerých podkladů správního spisu vyplývá pouze snaha o formální zastření nelegálního poskytnutí pracovní síly na český pracovní trh. Kasační námitky stran nesprávně zjištěného skutkového stavu a jeho právního posouzení jsou tak nedůvodné.

[15] Stěžovatelka rovněž namítá nemožnost realizace rozhodnutí o vyhoštění z důvodu narození dcery dne 24. 5. 2018, která nemá vyhotoven cestovní doklad. Tato námitka byla uplatněna v řízení před krajským soudem písemnou žádostí stěžovatelky o zohlednění důležitých skutečností v rodinném životě přibližně 10 minut před jednáním ve věci samé. Krajský soud ji vypořádal odůvodněním, že se do dispozice samosoudkyně žádost žalobkyně o zohlednění těchto skutečností dostala až po jednání, z nějž se žalobkyně, zástupkyně žalobkyně i žalovaná omluvily, na kterém byl vyhlášen rozsudek. Nejvyšší správní soud takový postup krajského soudu shledává jako souladný s příslušnými procesními ustanoveními s. ř. s., neboť stěžovatelka mohla tyto skutečnosti v průběhu soudního řízení uplatnit mnohem dříve, a nikoliv 10 minut před jednáním. Je ve vlastním

zájmu stěžovatelky sdělovat soudu rozhodné skutečnosti neprodleně poté, co nastaly, přičemž negativní následky spojené s neodůvodněným odkládáním povinnosti tvrzení mohu jít jedině k její vlastní tíži. Jelikož tato námitka nemožnosti realizace správního vyhoštění nebyla včasně uplatněna v řízení před krajským soudem, ač tak stěžovatelka učinit mohla, kasační soud ji v souladu se svou rozhodovací praxí (viz rozsudek ze dne 3. 9. 2008, č. j. 1 Afs 102/2008 – 39) shledal jako nepřípustnou dle § 104 odst. 4 s. ř. s.

V. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. O věci přitom rozhodl bez jednání, jelikož § 109 odst. 2 s. ř. s. takový postup předpokládá.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. listopadu 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu